

SERGEJ LUKJANENKO

Nattpatrullen

Översättning från ryska Roger Karlsson

ERSATZ

© Sergej Lukjanenko & Ersatz 2009

Boken utkommer i mars 2010.

Följande text har godkänts för distribution,
då den främjar Ljusets sak.

NATTPATRULLEN

Följande text har godkänts för distribution,
då den främjar Mörkrets sak.

DAGPATRULLEN

Prolog

Rulltrappan rörde sig långsamt, ansträngt. Inget att göra åt saken, stationen var gammal. Då var vinddraget genom betongtunneln desto starkare – det rufsade håret, ryckte i kapuschongen, nästlade sig in under halsduken och tryckte Jegor neråt.

Vinden ville inte att Jegor skulle åka upp.

Vinden bad honom vända om.

Konstigt – ingen annan verkade notera vinden.

Det var inte mycket folk ute, framåt midnatt hade stationen tömmts. Några personer åkte ner, nästan ingen åkte upp: en framför Jegor, två eller tre bakom. Det var allt.

Om man inte räknade med vinden.

Jegor stack händerna i fickorna, sneglade bakåt. Sedan ett par minuter, då han klev ur tunnelbanevagnen, hade han känt en främmande blick i nacken. Av någon anledning var den inte otäck, snarare hypnotiserande, skarp som ett nålstick.

Nedanför rulltrappan, precis där den började, stod en man i uniform. Ingen polis, utan en soldat. Och en kvinna, med ett sömnigt barn i handen. Och ytterligare en man, ung, i en klarorange jacka, med hörlurar. Han verkade också sova gående.

Ingenting misstänkt. Inte ens för en kille på väg hem alldeles för sent. Jegor tittade upp igen, fick syn på en polis som lutade sig mot det blänkande räcket och bistert spa-

nade efter ett lätt byte bland de fåtaliga passagerarna.

Ingenting att oroa sig för.

Vinden knuffade Jegor en sista gång och upphörde, som om den fogade sig, medveten om att kampen var utsiktslös. Han vände sig om igen – och började springa uppför de sista metrarna. Han måste skynda sig. Varför visste han inte, han helt enkelt måste. Han kände ännu ett styng, märkligt, oroande, en kall kår löpte utmed ryggraden.

Det är bara vinden.

Jegor skyndade ut genom de halvöppna dörrarna, den genomträngande kylan kastade sig över honom med full kraft. Håret var fortfarande vått efter simningen – hårtorcken var trasig igen – och frös genast till is. Jegor drog ner kapuschongen, sprang förbi kioskerna utan att stanna och in i en gångtunnel under gatan.

Ute var det betydligt fler människor, men oron gick inte över. Han till och med vände sig om, utan att sakta stegen, men ingen följde efter honom.

Kvinnan med barnet gick mot spårvagnen, mannen med hörlurarna stannade vid en kiosk, studerade flaskorna, och soldaten hade inte ens kommit ut ur tunnelbanan.

Han gick vidare i gångtunneln, allt snabbare och snabbare.

Någonstans ifrån hördes musik – tyst, knappt hörbart, men häpnadsväckande njutbart. En flöjts spåda toner, knäppande gitarrsträngar, en klangfull xylofon.

Musiken kallade, musiken drev på.

Jegor vek undan för ett sällskap som kom emot honom och gick förbi en berusad och munter man som med besvär släpade sig fram. Det var som om alla tankar blåstes bort ur

hans huvud. Han sprang nästan.

Musiken kallade.

Ord hade börjat flätas in i musiken, ännu så länge otydliga, alltför lågmälda, men oerhört lockande. Jegor sprang upp ur tunneln, stannade ett ögonblick och drog in den kalla luften. En trådbuss rullade precis in till hållplatsen. Han skulle kunna åka en hållplats, nästan ända hem...

Han gick mot trådbussen, långsamt, precis som om benen hade domnat bort. Bussen väntade några sekunder med öppna dörrar, sedan slogs dörrarna igen och bussen lämnade hållplatsen. Jegor tittade slappt efter den, musiken blev alltmera högljudd, uppfyllde hela världen, från det höga halvcirkelformade hotellet till "asken på ben" som syntes längre bort – huset där han bodde. Musiken ville att han skulle gå till fots. Längs den klart upplysta huvudleden, där det fortfarande rörde sig en hel del människor. Inte mer än fem minuter till portuppgången.

Och ännu mindre till musiken...

Jegor hann gå ett hundratal meter innan hotellbyggnaden upphörde att skydda honom från vinden. En isande ström träffade honom i ansiktet och dämpade den kallande sången. Han började vackla och stannade till. Förtrollningen försvann, men samtidigt återvände känslan även främmande blick, nu tätt förbunden med skräck. Han vände sig om – ytterligare en trådbuss närmade sig hållplatsen. Dessutom skymtade han en klarorange jacka i skenet från gatubelysningen. Mannen från rulltrappan gick tätt bakom honom. Fortfarande med halvöppna ögon, men han rörde sig oväntat fort och målmedvetet, som om han hade sett Jegor.

Jegor började springa.

Musiken började ljuda med ny kraft och bröt igenom vindridån. Han kunde nu urskilja orden... kunde, men ville inte.

Det bästa just nu skulle ha varit att gå längs huvudleden, förbi de stängda men klart upplysta affärerna, bredvid de människor som ännu dröjde sig kvar utomhus, inom synhåll för de framrusande bilarna.

Men Jegor vek av in i portgången. Det var därifrån som musiken kallade.

Här var det alldeles mörkt, endast ett par tunna skuggor rörde sig invid väggen. Jegor såg dem som genom dimma, som upplysta av ett dödsblekt och blåaktigt ljus. En kille och en tjej, mycket lätt klädda, som om det inte var minus tjugo grader på gården.

Musiken brakade loss en sista gång, gällt och triumferande. Och tystnade. Jegor kände hur kroppen blev slapp. Han var helt genomdränkt av svett, benen höll på att vika sig, han ville sätta sig ner på den istäckta och smutsiga trottoaren.

- Gullig... , sa tjejen tyst. Hennes ansikte var smalt, kinderna insjunkna, huden blek. Det var bara ögonen som föreföll vara levande, svarta, stora och lockande.

- Lämna kvar lite... , sa killen. Han log. De var lika som bror och syster, inte i ansiktet utan genom något ogripbart som förenade dem två, något som lagts på dem ovanifrån, som ett halvgenomskinligt flor.

- Åt dig? Tjejen släppte Jegor med blicken för en sekund. Förlamningen avtog något, i gengäld blev skräcken överväldigande. Han öppnade munnen, men mötte killens blick och kunde inte skrika. Det var som om en kall gummihinna

hade dragits åt omkring honom.

– Ja. Ta honom!

Tjejen fnissade ironiskt, flyttade över blicken till Jegor och putade med läpparna som om hon kastade en slängkysst åt honom. Tyst uttalade hon de redan bekanta orden, de som hade hörts inflätade i den lockande musiken. – Kom hit... kom till mig...

Jegor stod orörlig. Han hade inte kraft nog att springa iväg, trots skrällen, trots skriket som fastnade i halsen på honom. Men han kunde åtminstone stå upp.

En kvinna med två stora kopplade schäfrar gick förbi portgången. Långsamt, inbromsande, som under vatten, som i en mardröm. I ögonvrån såg Jegor hur hundarna ryckte i kopplet och drog sig mot portgången – och i hans hjärta tändes ett vansinnigt hopp. Schäfrarna började morra, men osäkert på något sätt, med hat och skräck samtidigt. Kvinnan stannade till ett ögonblick och tittade misstänksamt in i portgången. Jegor fångade hennes blick – det var som en blind människas blick, som om hon tittade rakt igenom honom.

– Kom! Hon ryckte i kopplet och hundarna drog sig villigt tillbaka. Killen skrattade tyst.

Kvinnan skyndade på stegen och försvann ur synhåll.

– Han kommer inte hit! utropade tjejen nyckfullt. Men titta då, han rör inte på sig!

– Starkare, sa killen korthugget och rynkade pannan. Du måste lära dig.

– Kom! Kom till mig! sa tjejen energiskt. Jegor stod bara ett par meter bort, men det verkade viktigt för henne att han själv tog de sista stegen.

Och Jegor ror stod att han inte längre hade krafter kvar

att kämpa emot.

Tjejens blick fångade honom, fäste honom vid ett osynligt gummiband, orden kallade, och det fanns inget han kunde göra. Han visste att han inte fick gå mot henne, men ändå tog han ett steg framåt. Tjejen log – det blänkte från hennes jämna vita tänder. Hon sa:

– Ta av dig halsduken.

Han kunde inte längre göra motstånd. Med darrande händer drog han ner kapuschongen och tog av sig halsduken. Han tog ett steg framåt mot de lockande svarta ögonen.

Något inträffade med tjejens ansikte. Underkäken slokade, tänderna rörde sig, krökte sig. Långa hörntänder som inte längre tillhörde en människa blänkte i munnen.

Jegor tog ytterligare ett steg framåt.

Kapitel 1

Natten började olyckligt.

När jag vaknade hade det precis börjat skymma. Jag låg och filosoferade och såg hur det sista ljuset försvann bakom persiennerna. Femte natten i rad på jakt – helt utan resultat. Det var knappast troligt att jag skulle ha större tur nu.

Det var kallt i lägenheten, elementen var knappt varma. Det enda som gör att jag älskar vintern är att det blir mörkt tidigt och att det inte är så mycket folk utomhus. Jag borde ha struntat i allt för länge sedan och åkt iväg från Moskva, till Jalta eller Sotji. Just till Svarta havet, inte till några avlägsna öar i främmande varma hav. Jag tycker om att höra mitt modersmål runt omkring mig...

Enfaldiga drömmar, så klart.

Det är för tidigt att dra sig tillbaka i lugn och ro, till något varmt ställe. Jag har inte förtjänat det.

Telefonen började surra, uppfordrande och motbjudande, precis som om den bara hade inväntat mitt uppvaknande. Jag trevade rätt på luren och satte den till örat utan att säga ett ord.

– Anton, svara.

Jag teg. Larisas röst var affärsmässig och samlad, men trött. Hon hade uppenbarligen inte sovit på hela dagen.

– Anton, vill du att jag ska koppla dig till chefen?

– Det behövs inte, mumlade jag.

– Ser man på. Har du vaknat nu?

- Ja.
- Du kör som vanligt idag.
- Har det hänt något nyn?
- Nej, ingenting. Har du något att äta?
- Jag hittar nåt.
- Bra. Lycka till.

Lyckönskningen var slapp och uttråkad. Larisa trodde inte på mig. Inte chefen heller, antagligen.

- Tack, sa jag till signalerna i luren. Jag klev upp och foretog mig en utflykt ut i badrummet. Jag var på väg att breda ut tandkräm på tandborsten när jag kom på att jag hade bråttom och lade ifrån mig tandborsten på handfatet.

I köket var det helt mörkt, men jag tänkte naturligtvis inte tända ljuset.

Jag öppnade kylskåpsdörren – den urvridna lampan hade frusit till is bland varorna. Jag tittade på kastrullen som var täckt av ett durkslag. I durkslaget låg en bit halvsmält kött. Jag tog ut durkslaget, lyfte kastrullen till läpparna och tog en klunk.

Om någon tror att grisblod är gott, så har han fel.

Efter att ha ställt tillbaka kastrullen med det återstående blodet gick jag till badrummet. Den matta blå lampan förmådde knappt skingra mörkret. Jag borstade tänderna länge, som besatt, sedan kunde jag inte hålla mig längre utan tog ytterligare en tur ut i köket och tog en klunk iskall vodka ur frysen. Nu var det inte bara varmt i magen, det var hett. En underbar blandning av känslor – kyla på läpparna och värme i magen.

- Du kan dra . . . , började jag med adress till chefen, men sansade mig i tid. Han kan säkert känna av även vagt for-

mulerade förbannelser. Jag gick in i rummet och började samla ihop de föremål som låg utspridda överallt. Byxorna låg under sängen, strumporna på fönsterbrädan och skjortan hängde av någon anledning på masken av Chojun.

Den forntida koreanska härskaren tittade ogillande på mig.

– Skydda mig bättre, mumlade jag precis som telefonen började pipa

igen. Jag hoppade runt i rummet och hittade luren.

– Anton, ville du säga mig något? hördes en röst i luren.

– Inte alls, sa jag dystert.

– Seså, lägg till ett ”glad att försöka, ers höghet”.

– Jag är inte glad. Det finns ingenting att göra... ers höghet.

Chefen teg en stund och sa sedan:

– Anton, jag ber dig, försök förhålla dig mer seriöst till den uppkomna situationen. Ok? I morgon bitti väntar jag mig i vilket fall som helst en rapport. Och... lycka till.

Det var inte så att jag blygdes. Men irritationen försvann iallafall. Jag lade ner mobilen i jackfickan och öppnade garderoben i hallen. Jag funderade ett tag på hur jag skulle fullborda min utstyrsel. Under den senaste veckan hade några vänner skänkt mig en del nya saker som jag kunde lägga till utrustningen. Till slut fastnade jag för den vanliga uppsättningen, lagom universell och tillräckligt kompakt.

Jag tog även minidisc-spelaren. Jag har inget som helst behov av hörseln, och långtråkigheten är en obeveklig fiende.

Innan jag gick ut granskade jag trappuppgången länge genom titthålet.

Ingen där.

Så började ytterligare en natt.

I sex timmar åkte jag runt i tunnelbanan, bytte mellan olika linjer helt utan system, emellanåt slumrade jag till och lät medvetandet vila och känslorna frigöras. Allt såg mörkt ut. Fast jag såg en del intressant, även om det var helt ordinarie företeelser, mest för nybörjare. Först framåt elva när tunnelbanan började avfolkas förändrades situationen.

Jag satt med slutna ögon, lyssnade för tredje gången den kvällen på Manfredinis femte symfoni. Minidiscen som jag spelade var helt vansinnig, min egen komposition, där medeltida italienare och Bach blandades med Alisa, Ritchie Blackmore och Picnic. Det är alltid spännande att notera vilken musik som sammanfaller med en viss händelse. I dag föll lotten på Manfredini.

Något högg tag i mig – krampryckningar drog genom kroppen från topp till tå. Jag väste fram något samtidigt som jag öppnade ögonen och såg mig omkring i vagnen.

Jag urskilde den unga kvinnan ögonblickligen.

Väldigt rar, ung. Klädd i en elegant päls, bärande på en väska och en bok.

Och med en sådan svart virvelvind ovanför huvudet som jag inte hade sett på många år!

Jag måste ha haft en galnings blick. Kvinnan kände det, tittade mot mig men vände sig snabbt bort.

Du borde titta uppåt istället!

Men det är klart, hon skulle ändå inte kunna se den svarta virveln. Som mest skulle hon kunna känna en lätt oro. Och endast mycket vagt, i ögonvrån, skulle hon kunna lägga märke till ett Hyktigt Haddrande som små prickar i ögat, så som luften dallrar ovanför asfalten en het dag.

Hon ser ingenting. Ingenting. Hon kommer att leva en eller två dagar till innan hon halkar på en isHäck, slår i huvudet och dör. Eller hamnar under en bil. Eller stöter på en bandit med en kniv i en trappuppgång. . . , han förstår inte varför han mördar henne. Och alla kommer att säga – ”hon var så ung, hade lång tid kvar att leva, hon var så omtyckt. . . ”

Javisst, jag tror er, hennes ansikte utstrålar godhet, aningen trötthet, men inte någon bitterhet. Bredvid en sådan kvinna känner man sig som någon annan än den man egentligen är. Man försöker vara bättre, och det känns betungande. Med sådana som henne föredrar man att vara vänner, flirta lite grann, vara öppenhjärtig. Det är sällan som någon förälskar sig i sådana kvinnor, men å andra sidan älskar alla dem.

Alla förutom den som hade betalat en Mörk magiker.

En svart virvel är i själva verket en vanlig företeelse. När jag tittade mig omkring i vagnen kunde jag se ytterligare fem-sex stycken som hängde ovanför passagerarna. Men alla var suddiga, skumma, knappt roterande. Ett resultat även helt vanlig, oprofessionell förbannelse. Någon hade kastat ur sig: ”hoppas du dör, ditt as”. Någon hade uttryckt sig enklare och mjukare: ”hoppas du går upp i rök”. Och från den Mörka Sidan sträckte en liten virvelvind sig ut och sög ur all tur och kraft.

Men en vanlig förbannelse, amatörmässig och vagt formulerad, varar endast ett par timmar, högst ett dygn. Och även om följderna blir otrevliga så är de inte dödliga. Den svarta virveln som hängde ovanför den unga kvinnan var däremot fullvärdig, stabil, utarbetad även erfaren magiker.

Utan att hon själv visste om det, var hon redan död.

Jag sträckte mig automatiskt mot jackfickan, men kom på var jag befann mig och rynkade pannan. Varför fungerar inte mobilen i tunnelbanan? Åker inte människor som har mobiler tunnelbana?

Jag slets mellan min huvudsakliga uppgift, som jag var tvungen att utföra även om det skulle ge föga resultat, och den dömda kvinnan. Jag visste inte om det fortfarande var möjligt att hjälpa henne, men jag var skyldig att spåra upp den som hade skapat virveln...

I samma ögonblick greppade något mig för andra gången. Den här gången på ett annat sätt. Utan kramp, utan smärta – jag blev bara torr i halsen, tandköttet stelnade, blodet började pulsera i tinningarna och fingertopparna började klia.

Jag har det!

Men varför kommer det så olägligt?

Jag reste mig upp, tåget hade redan börjat bromsa in vid stationen. När jag gick förbi kvinnan kände jag hennes blick. Hon följde mina steg. Hon var rädd. Det var tydligt att den svarta virvelvinden, även om den var omärklig, framkallade viss oro i henne och fick henne att hålla ett öga på människorna runt omkring.

Var det kanske därför som hon fortfarande var i livet?

Jag försökte att inte titta åt hennes håll samtidigt som jag sträckte ner handen i fickan. Jag letade reda på amuletten, en kall stav som svarvats ur onyx. Jag hejdade mig en sekund och försökte komma på alternativa åtgärder.

Men nej, det fanns inga.

Jag kramade staven i handflatan. Det började sticka i fingrarna, sedan blev stenen varmare när den gav ifrån sig

energi. Känslan var äkta, men denna värme kan inte mätas med en termometer. Det kändes som jag höll i en kolbit från en brasa... en kolbit täckt av kall aska men glödhet i mitten.

Jag tömde amuletten helt och kastade en blick på kvinnan. Den svarta virveln darrade, lätt böjd åt mitt håll. Den var så mäktig att den hade ansatser till intellekt.

Jag slog till.

Vad spelade det för roll om det skulle finnas ytterligare en av de Andra i vagnen, eller någon annanstans i tåget, han skulle få se en bländande blix, som trängde lika lätt igenom metall som betong...

Jag hade hittills aldrig slagit mot en svan virvelvind med en sådan komplicerad struktur. Och aldrig någonsin använt amuletten när den var så kraftigt laddad.

Effekten blev fullkomligt oväntad. De svagare förbannelserna som hängde ovanför andra människor utplånades fullständigt. En medelålders kvinna som trött hade gnidit sin panna, tittade med förvåning på sin handflata plötsligt hade hennes plågsamma migrän försvunnit. En ung kille som slött hade stirrat in i fönstret, ryckte till – plötsligt upplöstes spänningarna i hans ansikte och det djupa svårmodet försvann ur hans ögon.

Den svarta virvelvinden ovanför den unga kvinnan for iväg fem-sex meter och försvann till hälften ut ur vagnen. Men den förlorade inte sin struktur och svävade i sicksack tillbaka till offret.

Det kallar jag styrka! Målmedvetenhet!

Det sägs, även om jag själv inte har sett det, att en virvelvind som har blivit undanträngd bara ett par meter förlo-

rar orienteringsförmågan och klibbar sig fast vid närmaste människa. Det är också otäckt, men en främmande förbannelse är mycket svagare och det nya offret har alla chanser att komma undan.

Men denna virvelvind lufsade tillbaka precis som en trogen hund till sin husse som har råkat i olycka!

Tåget stannade. Jag kastade en sista blick på virvelvinden, den hängde återigen ovanför kvinnan och hade till och med snabbat på rotationen... Och det fanns ingenting, absolut ingenting, som jag kunde göra. Utanför på plattformen fanns målet för mitt veckolånga irrande i Moskva. Jag kunde inte åka vidare och fortsätta följa kvinnan. Chefen skulle sluka mig levande... kanske till och med bokstavligt talat

När dörrarna öppnades med ett väsande kastade jag en sista blick på kvinnan och försökte skyndsamt lägga hennes aura på minnet. Chanserna att hitta henne i denna enorma stad var inte stora. Jag var ändå tvungen att försöka.

Men inte nu.

Jag hoppade ur vagnen och tittade mig omkring. Jag hade verkligen inte tillräckligt stor erfarenhet av fältarbete, där hade chefen helt rätt. Men jag tyckte inte alls om den metod som han hade använt under träningen. Hur i helsike skulle jag hitta målet?

Med vanligt seende kunde jag se människor som alla framkallade misstankar. Här drev fortfarande många passagerare omkring – det var ju trots allt Kursk-stationen. Det kom folk från järnvägsstationen, försäljare sprang huller om buller, människor skyndade för att byta tåg ut till sovstäderna... Med halvslutna ögon kunde jag iakttaga en mycket mer roande scen – bleknade aurore, precis som det

brukade vara kvällstid. Bland dessa kunde jag se hur någons ilska lyste som en klar scharlakansröd fläck. En ung grabb utstrålade ett genomträngande orange sken, han hade helt klart bråttom att komma i säng. De berusades sönderfallande auror släpade sig fram i diffusa brungrå band.

Och inte ett spår. Bara denna torrhet i halsen, klådan i tandköttet, det vansinnigt bankande hjärtat. Försmaken av blod på läpparna. Den växande upphetsningen.

Det var bara indirekta kännetecken, men samtidigt alltför uppenbara för att ignorera.

Men vem? Vem?

Tåget började röra på sig bakom mig. Känslan av att målet var i närheten försvagades inte, vilket betydde att vi ännu var intill varandra. Ett tåg kom in på andra sidan perrongen. Jag kände hur målet skälvde till och rörde sig mot tåget.

Framåt!

Jag gick över perrongen, kryssade mellan folk som stod och glodde på skyltarna, rörde mig mot bakre delen av tåget – känslan började försvagas. Jag började springa framåt... det hettade till... kom närmare...

Som i den där leken man lekte som barn, ”fågel, fisk eller mittemellan”. Folk började kliva in i vagnarna. Jag sprang längs tåget, munnen fylldes av seg saliv, tänderna började värka och krampen drog samman fingrarna... I hörlurarna dånade musiken.

In the shadow of the moon, She danced in the starlight
Whispering a haunting tune To the night...

Oj, passande musik. Mycket passande...

Det bådade inte gott.

Jag hoppade in genom dörrarna precis när de började stängas, ställde mig blick stilla och lyssnade till mig själv. Hade jag gissat rätt? Precis som tidigare kunde jag inte fixera målet visuellt...

Jag hade gissat rätt.

Taget jagade fram och mina upproriska instinkter skrek: "Här! Bredvid!" Kanske hade jag även tagit rätt vagn?

Efter att ha sneplat runt på mina medresenärer gav jag upp det hoppet.

Här fanns ingen som framkallade intresse.

Nåväl, vi får vänta...

"Feel no sorrow, feel no pain, Feel no hurt, there's nothing gained... Only love will then remain."

She would say.

På Prospekt Mira kände jag hur målet avlägsnade sig. Jag klev ur vagnen och rörde mig mot omstigningszonen. Någonstans helt nära...

På plattformen till ringlinjen blev känslan av målet nästan plågsam. Jag hade redan valt ut några kandidater – två tjejer, en kille och en lite yngre pojke. Alla var potentiella kandidater, men vem av dem var det?

Alla fyra gick in i samma vagn. Detta började likna tur. Jag följde efter

och ställde mig att vänta.

En av tjejerna gick av vid Rizjskaja. Känslan av målet blev inte svagare. Killen gick av vid Alexejevskaja.

Utmärkt. Tjejen eller pojken? Vem av dem?

Jag tillät mig att betrakta dem i smyg. Tjejen var knubbig, rosig om kinderna och läste uppmärksamt "Moskovskij Komsomolets". Hon visade ingen upprördhet. Pojken

var däremot mager och bräcklig, han stod vid dörrarna och drog ett finger längs glasrutan.

Enligt min uppfattning var tjejen mycket mer... aptitlig. Två mot ett på att det är hon.

Men här skulle det i princip bli en fråga om kön.

Jag hade redan börjat höra Kallelsen. Ännu inte verbaliserad, endast en ljuv och utdragen melodi. Ljudet från hörlurarna hade genast upphört, Kallelsen stängde lätt av musiken.

Varken tjejen eller pojken visade någon oro. Antingen hade de en mycket hög smärtröskel eller så hade de genast kapitulerat.

Tåget åkte in på VDNCh. Pojken tog bort handen från fönstret, steg ut på perrongen och skyndade hastigt iväg mot den gamla utgången. Tjejen satt kvar.

Förbannat!

Båda två var fortfarande så pass nära att jag inte kunde urskilja vem av dem det var!

Och plötsligt hördes Kallelsens triumferande musik, i vilken en röst började smyga sig in.

Kvinnlig!

Jag slängde mig ut genom dörrarna och följde snabbt efter pojken. Härligt. Jakten började närma sig sitt slut.

Men hur skulle jag nu göra med den urladdade amulett? Ingen aning...

Det var ganska ta som gick av här, vi var fyra stycken i rulltrappan. Först pojken, bakom honom en kvinna med ett barn, sedan jag och tätt efter en trött medelålders överste. Hans aura var vacker, klar, helt uppfylld av stålgrå och himmelsblå toner. Trött och något ironiskt tänkte jag att ho-

nom skulle man kunna be om hjälp. Sådana som han tror fortfarande på en officers heder.

Men nyttan även gammal överste skulle vara mindre än en flugtangare under en elefantjakt.

Jag slutade proppa huvudet fullt med strunt och riktade åter blicken mot pojken. Med stängda ögon skannade jag auran.

Resultatet var nedslående.

Han omgavs av ett skimrande, halvt genomskinligt sken. Ena stunden färgades det rött, sedan fylldes det även av grön färg, och emellanåt flammade det upp i mörkblått.

En sällsynt händelse. Ett öde som inte formerats. En konturlös potential.

Pojken kan växa upp till att bli en riktig skurk, eller en god och rättvis människa, eller kanske ingen alls, ett skal, en sådan som världen för det mesta är befolkad av. Det kommer att visa sig, som man brukar säga. En sådan aura är vanlig hos barn upp till två-tre år, men är försvinnande sällsynt hos äldre barn.

Nu begrep jag varför Kallelsen var riktad just mot honom. En delikatess utan dess like.

Jag kände hur munnen fylldes av saliv.

Det drog ut på tiden alldeles för mycket. . . Jag tittade på pojken, på den smala nacken som skymtade bakom halsduken, och jag förbannade chefen, ritualerna och allt det som mitt arbete bestod av. Tandköttet kliade, halsen var torr.

Blod har en något bitter och salt smak, men det är bara blod som kan släcka denna törst.

Förbannat!

Pojken sprang iväg uppför den sista biten av rulltrappan, ut genom spärrarna och försvann bakom glasörrarna. På

ett ögonblick kändes allt mycket lättare. I lugn takt följde jag efter honom, fixerade hans förehavanden i ögonvrån – han dök ner i tunneln under gatan. Han hade redan börjat springa, han släpades, drogs mot Kallelsen.

Fortare!

Jag sprang fram till ett salustånd, kastade fram två mynt till försäljaren och sade samtidigt som jag försökte låta bli att visa tänderna:

– Ge mig vodka för sex rubel.

Den finniga grabben räckte långsamt fram en kvartering vodka – det verkade som om även han värmde sig på jobbet. Han gav mig en ärligt menad varning:

– Vodkan är inte något vidare. Det är inte träsprit, så klart, men ändå. . .

– Hälsan är viktigare, avbröt jag honom. Vodkan var helt klart ett surrogat, men just nu passade det mig bra. Med ena handen lyckades jag slita av skydds pappret och fick upp flaskan samtidigt som jag med andra handen tog fram mobilen och tryckte på återuppringningsknappen. Försäljaren gjorde stora ögon. Jag sprang fram mot tunneln samtidigt som jag tog en klunk vodka – den stank som fotogen och smaken var ännu vidrigare, helt klart hemkört, säkert tillverkad i någon källarlokal i närheten.

– Hallå.

Det var inte Larisa. Nattetid är det oftast Pavel som har vakten.

– Anton här. Hotell ”Kosmos”, alldeles i närheten, på bakgårdarna. Jag följer tätt efter.

– Ska vi skicka teamet? Ett visst intresse hördes i rösten.

– Ja. Jag har redan laddat ur amuletten.

– Vad hände?

En utelligare som stod och hängde i mitten av tunneln sträckte ut handen mot mig, som om han hoppades att jag skulle ge honom sista slurken ur flaskan. Jag sprang förbi honom.

– Det är något annat därute... Skynda på, Pavel.

– Gänget är redan på väg.

Jag kände plötsligt hur käken genomborrades som även glödhet nål. Jaså du, din jävel...

– Pavel, jag ansvarar inte för mina handlingar, sa jag snabbt och bröt förbindelsen. Och stannade framför en polispatrull.

Som vanligt!

Varför ska dessa mänskliga ordningsvakter jämt dyka upp när det är som mest olägligt?

– Sergeant Kaminskij, sa en ung polisman ivrigt. Er legitimation... Undrar vad de hade tänkt sy in mig för? Alkoholförtäring på allmän plats? Troligen.

Jag stack ner handen i fickan och vidrörde amuletten. Knappt varm. Men här skulle det inte krävas så mycket.

– Jag är inte här, sa jag.

Två par ögon, som hade granskat mig som en jägare granskar sitt byte, blev nu helt tomma och tömdes på den sista gnistan förnuft.

– Ni är inte här, sa de med en mun.

Det fanns inte tid att programmera dem. Jag slängde ur mig det första som kom för mig:

– Köp lite vodka och ta igen er. Omedelbart. Marsch pannkaka! Förslaget föll tydligen i god jord. Hand i hand, som ett par pojkar ute på promenad, satte polismännen av

mot närmaste kiosk. Jag kände en viss oro när jag föreställde mig följderna av min order men hade inte tid att ändra på något.

Jag sprang upp ur tunneln fullkomligt övertygad om att jag var för sent ute. Men hur märkligt det än verkade hade pojken inte gått iväg särskilt långt. Han stod stilla, lätt gungande, ett hundratal meter bort. Vilken motståndskraft! Kallelsen ljöd med en sådan styrka att det verkade underligt att de tataliga gångtrafikanterna inte tog sig en svängom på trottoaren och att trådbussarna inte vek av från huvudleden och störtade in i portgångarna för att möta sitt ljuva öde...

Pojken såg sig omkring. Det verkade som om han tittade på mig. Och snabbt gick iväg framåt.

Så var det med det, han hade brutits ner.

Jag följde efter honom och funderade febrigt på hur jag skulle agera. Det kunde vara värt att invänta teamet, de skulle vara här om högst tio minuter.

Men det skulle inte avlöpa så bra – för pojken.

Medlidande är en farlig sak. Idag hade jag givit efter för medlidandet två gånger. Först i tunnelbanan, när jag använde amulettens hela laddning i ett fruktlöst försök att jaga bort den svarta virvelvinden. Och sedan nu när jag följde efter pojken.

För många år sedan var det någon som sa en sak som jag inte alls ville hålla med om. Jag håller fortfarande inte med om det, trots att jag så många gånger har blivit övertygad om dess riktighet.

”Allmän nytta och konkret nytta möts sällan...” Ja, jag förstår. Det är sant.

Men det finns förmodligen en sådan sanning som är värre än lögnen. Jag sprang iväg mot Kallelsen. Jag hörde den, men antagligen annorlunda än pojken. För honom var det en lockande, tjusande melodi som berövade honom vilja och styrka. För mig däremot var det en larmklocka som fick blodet att rusa.

Blodet att rusa. . .

Jag hade misskött min kropp i en vecka och nu gjorde den uppror. Jag ville dricka, men inte vatten – jag kan utan någon som helst hälsorisk släcka törsten med hjälp av smutsig stadssnö. Och inte alkohol – flaskan med den vidriga vodka fanns till hands och den skulle inte heller skada mig.

Jag ville ha blod.

Inte svinblod, inte nötblod, utan människoblod. Förbannad vare denna jakt. . .

”Du måste gå igenom detta, sa chefen. Fem år på analysavdelningen – är inte det lite mycket, tycker du?”

Kanske var det lite mycket, jag vet inte, men jag tyckte om det.

Chefen själv hade ju faktiskt inte hållit på med operativt arbete på över hundra år.

Jag sprang förbi några upplysta skyltfönster där man hade ställt ut konstgjorda keramikkrukor fyllda med något som skulle föreställa mat. Bilar åkte förbi på huvudleden och ett fatal människor rörde sig längs trottoarerna. Även detta var konstgjort, en illusion, en av världens ytor, den enda som var tillgänglig för människor. Det är bra att jag inte är människa.

Utan att sluta springa kallade jag på skymningen.

Världen suckade och delade sig. Som om ett par strål-

kastare hade träffat mig bakifrån formades en lång, tunn skugga framför mig. Skuggan ångade och fick volym, drog in mig, in i ett område där det överhuvudtaget inte existerade någon skugga. Skuggan lösgjorde sig från den smutsiga asfalten, höjde sig och fjädrade som en pelare av tung rök. Skuggan sprang framför mig. . .

Jag snabbade på stegen, bröt igenom en grå siluett och kom in i skymningen. Färgerna från världen blev mattare och bilarna på leden började röra sig långsammare, blev nästan stillastående.

Jag närmade mig min bestämmelseort.

När jag dök in i portgången var jag beredd på att få se upplösningen. Pojkens orörliga, tomma, urdruckna kropp och de bortflyende vampyrerna.

Men jag hann.

Pojken stod och virade av sig halsduken framför en vampyrkvinna som redan hade huggtänderna framme. Han tyckte knappast att det var otäckt nu – Kallelsen bedövar medvetandet fullständigt. Han drömde snarare om kontakten med vassa, glimmande huggtänder.

Bredvid stod en vampyr. Jag kände genast att han var parets ledare, det var han som initierade tjejen, som uppfosttrade henne i blodets skola. Det vidrigaste var att han hade ett märke som visade att han var registrerad i Moskva. Vilket kräk!

Å andra sidan ökade mina chanser till framgång. . .

Vampyrerna vände sig mot mig, de var förvirrade och förstod ännu inte vad som hände. Pojken befann sig i deras skymning, det var inte meningen att jag skulle kunna se honom. . . eller dem själva.

Sedan började pojken ansikte slätas ut, han log till och med, vänskapligt och lugnt:

– Hej...

Han trodde att jag var en av dem. Det fanns ingen anledning att klandra honom för det misstaget – i detta ögonblick var jag verkligen en av dem. Nästan. En veckas förberedelser hade inte varit förgäves, jag hade börjat lära känna dem... och nästan gått över till den Mörka sidan.

Nattens Vaktare, sa jag. Jag sträckte fram handen med amuletten – den var urladdad, men det är inte så lätt att känna på avstånd. Ut ur skymningen!

Vampyren skulle förmodligen ha lytt. I förhoppningen om att jag inte kände till det blodspår som sträckte ut sig efter honom, om att det hela skulle kunna klassificeras som ”otillåten samverkan med en människa”. Men vampyrkvinnan hade inte hans självbehärskning och var inte förmögen att förstå situationen.

– A-a-a-a!!! Med ett utdraget tjut kastade hon sig mot mig. Det var bra att hon ännu inte hade hunnit sätta tänderna i pojken – just nu var hon helt otillräknelig, som en narkoman med abstinens där någon just har dragit ur den knappt instuckna sprutan, som en nymfoman som någon har klivit av en sekund innan orgasmen.

Framstöten var alldeles för hastig för en människa, det fanns ingen som skulle ha kunnat parera den.

Men jag befann mig på samma nivå av verkligheten som vampyrerna. Jag kastade upp ena armen och skvätte lite vodka ur min flaska rakt in i det vanställda, transformerade ansiktet.

Varför har vampyrer så svårt att hantera alkohol?

Det hotfulla gallskriket övergick i ett svagt väsande. Hon började vrida sig och slog med händerna i ansiktet, lager av hud och gråaktigt kött lossnade. Vampyren vände sig om och tänkte börja springa.

Det hela avlöpte faktiskt alltför enkelt. En registrerad vampyr är inte en främmande gäst som man är tvungen att slåss med på lika villkor. Jag kastade flaskan på vampyrkvinnan, sträckte ut handen – och langade tråden till registreringsmärket som fogligt tvinnades upp. Vampyren började rossla och tog sig för halsen.

– Ut ur skymningen! skrek jag.

Tydligen förstod han att saker och ting utvecklades mycket ogynnsamt för hans del. Han kastade sig mot mig, försökte försvaga påverkan från tråden samtidigt som han i rörelsen transformerades och lät huggtänderna komma fram.

Om amuletten hade varit laddad skulle jag bara ha bedövat honom. Men nu blev jag tvungen att döda honom.

När jag gav en ljudlös order började det knastra från det svagt blåskimrande märket på vampyrens bröst. Energin, genererad av någon mycket skickligare än jag, strömmade in i den döda kroppen. Vampyren sprang fortfarande – han var välnärd och stark, de liv som han hade tagit närde ännu den döda kroppen. Men det var helt omöjligt att stå emot ett sådant mäktigt slag – huden krympte och smet åt runt benen som pergament, ur ögonhålorna rann slem. Sedan bröts ryggraden itu och kvarlevorna föll ner vid mina fötter.

Jag vände mig om – vampyrkvinnan skulle ha kunnat bli återuppväckt.

Men det var ingen fara. Hon sprang med enorma kliv

över gårdsplanen. Hon hade trots allt inte utträtt ur skymningen och det var bara jag som kunde se detta häpnadsväckande skådespel. Och hundarna också, naturligtvis. Någonstans ifrån hördes det hysteriska skällandet från en mindre hund, som på en gång var paralyserad av både hat och skräck, av alla de känslor som hunden sedan urminnes tider hyser för levande döda.

Jag hade inte ork nog att följa efter vampyrkvinnan. Jag sträckte mig fram och gjorde en avbild av auran, uttorkad, grå och unken. Vi hittar henne. Hon har ingenstans att ta vägen nu.

Men var är pojken?

Efter att ha kommit ur ur vampyrernas skymning kunde han antingen ha fallit i medvetlöshet eller hamnat i dvala. Men han fanns inte längre i portgången. Han skulle inte ha kunnat springa förbi mig... jag hoppade ut ur portgången och in på gården och fick faktiskt syn på honom. Han hade nog tagit till benen snabbare än vampyrerna. Bra gjort! Vackert. Det behövs ingen hjälp. Inte bra att han minns det som har hänt, men vem tror på en liten pojke? Och i morgon bitti förbleknar allt i hans minne, slätas ut och förvandlas till en överklig mardröm.

Fast kanske skulle man springa ikapp honom ändå? – Anton!

Utifrån gatan kom Igor och Garik springande, vårt oskiljaktiga operatörspär.

– En kom undan! skrek jag.

Garik sparkade i flykten till det förkrympta vampyrkavret. Och skrek till:

– Skicka avbilden!

Jag överförde min bild av den bortflyende vampyrkvinnan till Garik. Han rynkade pannan och skyndade på stegen. När operatörerna rusade iväg för att ta upp förföljandet, vände sig Igor om och ropade:

– Ta hand om skräpet!

Jag nickade, som om de hade behov av ett svar, och klev ut ur min skymning. Världen lyste upp. Operatörernas siluetter skingrades, till och med snön som låg i människornas verklighet upphörde att trampas ner av deras osynliga fötter.

Jag suckade och gick fram till Volvon som stod parkerad vid väggkanten. I baksätet låg en härligt enkel uppsättning redskap, en kraftig plastsäck, en spade och en sopkvast. Inom fem minuter hade jag skyfflat ihop de nästan tyngdlösa kvarlevorna från vampyren och gömt plastsäcken i bakluckan. Ur en snödriva, som någon föga nitisk fastighetsskötare hade lämnat kvar, samlade jag ihop lite smutsig snö, spred ut den i portgången, stampade till och tryckte in de förruttnade resterna i smutsen. Du får ingen människobegravning, du är inte människa. . .

Så var det med det.

Jag återvände till bilen, satte mig vid ratten och knäppte upp jackan. Det här var bra. Mycket bra. Den äldre vampyren är död, grabbarna rar tag på hans väninna och pojken lever.

Tänk vad glad chefen ska bli!